

कारिका । रुक् कुष्ठम् ॥३॥ अथ सन्धिगस्य चिकित्सा ।

“गटोसुरतरक्तमाः स्वविरदारुसाः समाः सनागरसुधान्विताः पिब शतावरीसंयुताः । मृदुज्वलनपाचिताः सह पुरेण सन्धिग्रह- व्ययापहतये हृया शिशिरसेवनं मा कृयाः ॥” उत्तमा त्रिफला । स्वविरदारु विघारा इति लोके । सुधा गुडूची । पुरो गुग्गुलुः । “वचाकवचकक्कुरासहचराशुताभङ्गुरा- सुराङ्गचननागरातरुणदारुसापुराः । हृषातरुणभीरुभिः सह भवन्ति सन्धिग्रह- व्यथोरुजडिमल्लभमभरणपचघातदृष्टः ॥” कवचः पर्यटकः । कक्कुरा यवासः । भङ्गुरा भतिपिपा । सुराङ्गं देवदारु । अतरुणदारु हृहदारु । पुरो गुग्गुलुः । हृषा हृहहन्ती परण्डवत् पत्रविटपा तदलाभे दन्ती च प्राञ्चा समानगुणत्वात् । तरुण परण्डः । भीरुः शता- वरी ।

“सुरदारु गटो सुधालता सुवहा शृष्टियुता श्रुता जडी । सुपुराः श्रमयन्ति सेविताः सततं सन्धिगतं सदागतिम् ॥” सुवहा रासा ।

“सुसू रण्डप्राणदाबाणदारु- ष्चिद्वारासाभीरुकर्षुरतिक्ता । वासा विश्वा पञ्चमूलीयुगाद्या हन्यान्त्यास्तन्धसन्धिग्रहार्ताः ॥”

प्राणदा हरितकी । बाणः नीलपुष्पसहचरः । तिक्ता कटुका ॥३॥ अथान्तके विधिः ।

“इहापहाय व्रतमुष्णवारि ज्वरारिप्यादिगदापहारि । ज्वरिच्छिदं जौवितदच नित्यं शृत्युज्यं चेतसि चिन्तयस्व ॥”

इह अन्तके व्रतं लहनादिनियमम् ।

“कर्पूरप्रकारावदातवपुषं सदद्योगसुद्रालुपं शशङ्कजनेषु भावुकलुपं भालस्फुरश्चक्षुपम् । संपूर्णाश्रुतकुशसश्रुतकरं शुभाक्षमालाधरं पिङ्गोत्तुङ्गजटाकलापरुचिरं चन्द्रार्द्धमीलिं स्तुहि ॥

भिषग्भिरिति निर्णीतं सन्निपातेऽन्तकाभिधे । भिषजं जाङ्गवीनीरं वैद्यो गोविन्द पव हि ॥” अथ रुग्दाहस्य चिकित्सा ।

“उशीरचन्दनोदीशुद्राक्षामलकपर्पटैः । शृतं शीतं जलं दद्याद्दाहहृद्वरुणान्तये ॥” इति यङ्गपानम् ॥३॥

“सशितो निशि पर्युपितः प्रातर्धान्याक- तण्डुल कायः । पीतः श्रमयत्यचिरादन्तर्हाहं ज्वरं पत्तम् ॥” धान्याकतण्डुलाः कण्डितधान्यकानि । इति धान्याककायः ॥३॥

“पथ्यां मेलहृतचौद्रेलिहन् दाहज्वरापहाम् । कोलाशुकपित्तवैसर्पं खासान् हन्ति वसोमपि ॥”

तेरुहृतचौद्रे रित्यत्र न समुच्चयः स्नेहेन केवलेन मधुनापि लिङ्गात् । इति पथ्यावलेहः ॥३॥

“प्रशमयति दाहमचिरात् दधियुक्ककम्बु- पञ्जवैलेपः ।

लेपो हिमकरमलयजनिम्बदलेस्तक्रपिष्टैर्वा ॥” हिमकरः कर्पूरः । तथा च घनसारचन्द्रसंज्ञ इत्यमरः ॥

“उत्तानसुप्तस्य गभीरताम्- कांस्यादिपात्रे निहिते च नाभी ।

शीताम्बुधारा बहला पतन्ती निहन्ति दाहं त्वरितं ज्वरश्च ॥

शीताभसा तु शतशय विलोडितेन गर्भे न चन्दनयुतेन हृतेन दिव्या ।

दाहज्वरी सकमलोत्पलमाप्यधारी क्षिप्रं विश्रुत् सलिलकोष्ठमनल्पकालम् ॥

काञ्चिकाद्रु पटेनावगुण्ठनं दाहनाशनम् । अथ गीतकसंखिचशीतलीकृतवाससा ॥”

अथान्तके ।

“दाहावमर्द्धितं चामं निरखं लृणयान्वितम् । शर्करामधुसंयुक्तं पाययेत्ताजतर्पणम् ॥”

लाजतर्पणं लाजशक्तभिरुपतर्पणम् ।

“वाप्यः कमलहासिन्यो जलयन्त्रगृहाः शुभाः । नार्थ्यचन्दनदिग्धाङ्गी दाहदैन्यहरा मताः ॥

मुक्तावली चन्दनशीतलानां सुगन्धपुष्पाश्वरभूषितानाम् ।

नितम्बिनानां सुपयोधराणा- मालिङ्गान्याशु हरन्ति दाहम् ॥

प्रह्लादं चास्य विज्ञाय ताः स्त्रीरपनयेत् पुनः । हितञ्च भोजयेदन्नं धेनाश्रीति सुखं महत् ॥”

प्रह्लादकं कामजतं हर्षम् ॥३॥ अथ चित्त- भ्रमस्य चिकित्सा ।

“कण्ठोपणोपालवणोत्तमानि करण्ठबीजं चण्ठामल्लानि ।

पथ्याचसिदायकङ्कड्गुशुण्ठी- युतानि वस्ताम्बुविमिश्रितानि ॥

पिष्ट्वा गुटीयं नयने विधेया प्रचेतनेति प्रथितान्वितार्था ।

चित्तभ्रमापस्मृतिभूतदोष- शिरोऽक्षिरोगभ्रमनाशहेतुः ॥”

वस्ताम्बु छागमूलम् ।

“कुम्भोजवतरोरुशोगुडविश्राकणान्वितम् । निहितं गसि नूनं स्यात् चित्तभ्रमविनाशनम् ॥”

कुम्भोजवतरोरुः अगस्त्यहणत्वकस्करसः ।

“सुरामूर्धं जमेधाङ्गामधूकमलयोद्भवैः । मरुत्तरुमधुश्लथैः पुरपाणिजपांशुभिः ॥

लोहलामञ्जकैलाभिर्धूपयित्तभ्रमापहः । ग्रहदोषहरः श्रौदः सीभाग्यकर उत्तमः ॥”

सुरा एकाङ्गी । मूर्धं जो बाला । मरुत्तरुः देवदारुः । पुरः गुग्गुलुः । पाणिजः नखः ।

पांशुः पर्यटकः । लोहं अगुरुः । लामञ्जकं उशीरवत् पीतच्छविहणविशेषः । तदलाभे उशीरं प्राञ्चम् ।

“मृहीकामरदारुमत्स्यशकलामुस्तामलकोऽमृता पथ्यारिवतरामसेनकरजोराजीफलैः संयुताः ।

हन्युचित्तर्जोऽथ ददुं रदला द्राक्षा पटोली पथः

पथ्या पर्यटराजहृचकटुकाशम्बुकपुष्पः श्रुताः ॥” मृहीका द्राक्षा । मत्स्यशकला कटुका । चारि-

वतः आरग्वधः । रामसेनकः किराततिक्तकः । रजः पर्यटकः । राजीफलः पटोलीः । अथ

योगान्तरमाह । ददुं लदला मण्डकपर्णी । सा च त्रार्था ब्राह्मी मञ्जिष्ठा शोणकश्च ।

तथाप्यत्र ब्राह्मी प्राञ्चा । यत उक्तं गुणग्रन्थे । ब्राह्मी मतिप्रदा मेध्या ज्वरहन्ती रसायनीति

ब्राह्मी वरुणी इति लोके । पथः बालकं राज- हृच आरग्वधः । शम्बुकपुष्पौ शङ्खपुष्पी ॥ * ॥ अथ कर्णकस्य चिकित्सा ।

“प्रलेपः समस्तं नयत्यल्पमेकः समुद्रित्तगोथश्च रक्तावसेकः ।

विपक्वञ्च शस्तक्रिया पूयजित् वा व्रणत्वं गतञ्च द्रुतं तच्चिकित्सा ॥”

अथमर्थः । अल्पं तं कर्णकं एकः प्रलेपः अस्तं नाशं नयति । तच्चिकित्सा व्रणचिकित्सा ।

“निशाविशालामयमाणिमन्य- दार्वाङ्गुदीमूलकतः प्रलेपः ।

प्रभाकरचौरयुतप्रभावाद्- व्यस्तः समस्तोऽप्यथ कर्णकज्ञः ॥”

कुल्लः कटुफलं शुण्ठी कारवी च समांशकैः । सुखोष्णं लंपनं कार्यं कर्णमूले मुहुर्मुहुः ॥

गैरिकं कठिनौशुण्ठीकटुफलैः सवचैः समैः । उष्णैः काञ्चिकसंपिष्टैः प्रलेपः कर्णमूलानुत् ॥

शिशुराजिकयोः पिष्ट्वा कर्णमूलं प्रलेपयेत् । कर्णमूलभवः शोथस्तेन लेपेन शाम्यति ॥

अशिशिरजलपरिष्कृष्टितं मरिचकणाजीर- सिन्धुजं त्वरितम् ।

नखविधिसेवितं ननु कर्णकदृक् नाशकृद्- गदितम् ॥

भार्गीजयापीष्करकण्टकारी- कटुतिकोषावनकुण्डलीभिः ।

कुलीरशुङ्गीकटुकारसाभिः कृतः कषायः किल कर्णकज्ञः ॥”

भार्गी बभनेटी इति लोके । तदलाभे कण्ट- कारीमूलं प्राञ्चम् । जया शणियार इति लोके । पीष्करं पुष्करमूलम् । उया वचा ।

कुण्डली गुडूची । कुलीरशुङ्गी कर्कटशुङ्गी । रसा रासा ।

“दशमूलमत्स्यशकलापपला- त्रिफलामहौषधिकिरातयुतम् ।

मरिचं परिकथितमाशु बला- दपहन्ति कर्णरजः सकला ॥”

चपला पिप्पली ॥ * ॥ अथ कण्ठकुण्डस्य चिकित्सा ।

“फलत्रिकतूपणमुस्तकहि- कलिङ्गसिंहाननशर्वरीभिः ।